

Pašerácká stezka

Dívka:

*Jdi dál a na jiného dýchej!
Jen jdi, ty kostlivče tak hrůzně nahý!
Jsem ještě mladá, víš, můj drahý?
Pokračuj v cestě a mě se nedotýkej.*

Smrt:

*Podej mi ruku, ty stvoření tak ladné!
Jsem přítel a můj dotek nemučí.
Poznáš, že byt' mám kosti chladné,
slastně se usíná v mém náruči!*

Matthias CLAUDIUS (1740–1815)

Smrt a dívka

2017

Jižní cíp Cap d'Antibes. 13. května.

Manon Agostiniová zaparkovala služební auto až na úplném konci ulice Garoupe. Příslušnice sboru městské policie zabouchla dveře starého Renaultu Kangoo a v duchu nadávala na souhru okolností, které způsobily, že se tady ocitla.

Hlídač jednoho z nejluxusnějších sídel v oblasti Cap d'Antibes před devátou večer zavolal na komisařství, aby nahlásil výbuch petardy nebo výstřel – v každém případě podezřelý zvuk –, který se ozval ze stezky vedoucí po skalách okolo zahrady pozemku. Komisařství si z hovoru nedělalo příliš těžkou hlavu a celou záležitost předalo městské policii a tu nenapadlo nic lepšího, než zavolat jí, i když už měla po službě.

Když jí nadřizený zavolal, aby se zajela podívat na pobřežní stezku, byla už Manon přichystaná na večer a právě se chystala vyrazit. Chtěla mu odpovědět, aby se šel vycpat, ale to mu nemohla udělat. Zrovna ráno jí ten dobřák dovolil, aby Kangoo používala i mimo službu. Ma-

nonino vlastní auto totiž před časem vypovědělo službu úplně a právě tuhle sobotu se strašně nutně potřebovala dopravit na sraz, na kterém jí hodně záleželo.

Lyceum A. Saint-Exupéryho, kam kdysi chodila, slavilo padesátileté výročí založení a při té příležitosti se konal i večírek, kde se měli sejít její bývalí spolužáci. Manon tajně doufala, že se znovu setká s chlapcem, který na ni tehdy zapůsobil. S chlapcem, který byl jiný než ostatní a kterého si tenkrát tak hloupě ne všímala, protože dávala přednost starším klukům, ze kterých se později vyklubali hrozní blbci. Ta naděje neměla žádné reálné opodstatnění – nevěděla dokonce ani, jestli na večírek vlastně přijde, a sám určitě dávno zapomněl, že vůbec existuje –, ale potřebovala věřit, že se v jejím životě konečně něco stane. Manon se chystala celé odpoledne: manikúra, kadeřník, nákupy. Obětovala tři stovky eur za rovně střižené krajkové šaty tmavomodré barvy s hedvábným živůtkem, od sestry si vypůjčila perlový náhrdelník a od nejlepší kamarádky pár lodiček – semišky od Stuarta Weitzmana, ve kterých ji bolely nohy.

Manon rozsvítila baterku na telefonu a na vysokých podpatcích se vydala po úzké cestě, která se v délce víc než dva kilometry táhla podél pobřeží až k vile Eilenroc. Dobře to tu znala. Jako malá sem s otcem chodila do malých zátok rybařit. Místní dříve oblasti přezdívali cesta celníků nebo pašeráků. O něco později jste mohli zejména v průvodcích najít mnohem obraznější název, a sice „Tire-Poil“ (doslova trhač chlupů). A dnes byl zažitý mnohem obyčejnější a neutrálnější název – pobřežní stezka.

Po zhruba padesáti metrech Manon narazila na zátaras s nápisem „Nebezpečná oblast – vstup zakázán“. V polovině týdne se přihnala silná bouře, prudký příboj způsobil sesuv půdy a na některých místech byla cesta neschůdná.

Manon chvíli váhala a potom zátaras překročila.

1992

Jižní cíp Cap d'Antibes. 1. října.

Když Vinca Rockwellová procházela kolem pláže Joliette, vesele poskakovala. Bylo deset hodin večer. Podarilo se jí přesvědčit kamarádku z pomaturitní přípravy, která měla skútr, aby ji od lycea dovezla až do ulice Garroupe.

Když vyrazila po pašerácké stezce, cítila, jak jí v břicho poletují motýli. Alexis... znovu se setkají. Znovu se setká se svojí láskou!

Foukal silný vítr, ale noc byla krásná a tak jasná, že bylo vidět skoro jako za dne. Vinca měla tohle místo vždycky moc ráda, protože bylo divoké a nespoutané a v ničem se nepodobalo letnímu klišé francouzské Riviéry. Ve slunečním světle člověka uchvátily bílé a okrové odlesky vápencových skal i nekonečná škála odstínů blankytně modré, která plnila malé zátoky. Směrem k Lerinským ostrovům jednou Vinca dokonce zahlédla i delfíny.

Za silného větru, jaký foukal i dnes večer, se okolní krajina zásadně měnila. Strmé útesy najednou působily nebezpečně, olivovníky a borovice se kroutily bolestí a vypadalo to, že se snaží vyrvat kořeny ze země. Ale Vince to bylo ukradené. Alexis... znovu se setkají. Znovu se setká se svojí láskou!

2017

Zatraceně!

Manon se zničehonic zlomil podpatek na jedné lodičce. Proboha! Bude se muset ještě před večírkem zastavit doma a zítra to od své kamarádky pěkně schytá. Zula si boty, strčila je do kabelky a dál pokračovala bosa.

Šla pořád po úzké betonové cestičce táhnoucí se po horním okraji útesů. Vzduch byl čistý a osvěžující. Mis-

tral rozehnal mraky, noc byla jasná a nebe poseté hvězdami.

Od hradeb starého města a přes celý záliv až k Nice s horami na pozadí se nabízel ohromný pohled. V ústraní za borovicemi se schovávaly jedny z nejkrásnějších usedlostí na celém Azurovém pobřeží. Bylo slyšet příboj zpěněných vln, síla a energie moře byly hmatatelné.

V minulosti bylo tohle místo svědkem mnoha tragických nehod. Vzveduté vlny připravily o život rybáře, turisty i zamilované dvojice líbající se na břehu. Pod palbou kritiky musely úřady zajistit větší bezpečnost celé stezky, a tak se postavila pevná schodiště, zřetelně vyznačila cesta a instalovaly se zábrany s cílem brzdit nadšení turistů, kteří by se chtěli příliš přiblížovat k okraji. Ale stačilo, aby pár hodin foukal silný vítr, a celá oblast byla zase stejně nebezpečná.

Manon dorazila k místu, kde byla z kořenů vyvrácená borovice halepská, která při pádu poničila provazové zábradlí, a zatarasila tak cestu. Dál se jít nedalo. Říkala si, že se vrátí. Nikde nebylo ani živáčka. Síla mistralu odradila každého, kdo by měl chuť na případnou procházku.

Zmiz odsud, holka.

Zůstala nehybně stát a zaposlouchala se do buráčení větru. Jako by se vzduchem nesl jakýsi nářek, blízký i vzdálený zároveň. Skrytá hrozba.

I když byla bosa, vylezla na útes, aby obešla překážku, a pokračovala dál. Na cestu si svítila jenom baterkou v telefonu.

Dole pod útesem se rýsovala tmavá masa. Manon přimhouřila oči. Kdepak, byla moc daleko, než aby dokázala poznat, co to je. Velice opatrně začala slézat dolů. Ozvalo se praskání. Roztrhla si lem krajkových šatů, ale nevěnovala tomu pozornost. Teď už byla schopná rozpoznat

tvár, který jí seshora zaujal. Bylo to tělo. Mrtvola ženy na útesech. Čím víc se přibližovala, tím větší hrůza se jí zmocňovala. Nešlo o nehodu. Obličej měla rozbitý takovým způsobem, že připomínal jenom krvavou kaši. *Můj bože*. Manon cítila slabost v nohou a měla pocit, že každou chvíli omdlí. Odemkla telefon, aby přivolala pomoc. Neměla tady signál, nicméně na displeji stálo: *Pouze tisícová volání*. Už se chystala zavolat, když si uvědomila, že není sama. O kousek dál seděl muž a plakal. S hlavou v dlaních zhrouceně vzlykal.

Manon byla vyděšená. V tu chvíli zalitovala, že není ozbrojená. Opatrně se k němu přibližovala. Muž se narovnal. Když zvedl hlavu, Manon ho okamžitě poznala.

„To jsem udělal já,“ řekl a prstem ukázal na mrtvolu.

1992

Vinca Rockwellová s půvabem a lehkostí poskakovala po skalách. Vítr foukal čím dál tím silněji. Ale Vince se to líbilo. Vzdouvání vln, nebezpečí, opojení slaným mořským vzduchem, strmé srázy způsobující závrať. Nic v jejím dosavadním životě nebylo tak omamné jako Alexis a jejich seznámení. Naprosté a hluboké okouzlení. Spojení těl i myslí. I kdyby žila sto let, tuhle jedinou vzpomínku by nic nepřekonalo. Představa jejich tajného setkání i milování ve skalní rozsedlině ji vzrušovala.

Cítila vlahý vítr, hladil ji po nohou, nadzvedával lem šatů, jako by šlo o předehru k očekávanému splynutí těl. Srdce buší jako splašené, horká vlna vás zaplaví a smete, krev pulzuje, každý centimetr těla se chvěje touhou.

Alexis... znovu se setkají. Znovu se setká se svojí láskou!

Bylo to jako vichřice, jako noc, jako okamžik. Někde hluboko uvnitř Vinca věděla, že nedělá dobře a že to celé

špatně skončí. Ale za nic na světě by nevyměnila dráždivost daného okamžiku. Očekávání, milostná touha, bolestná slast nechat se unášet nocí.

„Vince!“

Proti jasnému nebi, na kterém zářil měsíc v úplňku, se najednou objevila silueta. Vinca popošla několik kroků za hlasem. Rozkoš, která měla brzy přijít, pocítovala už teď. Intenzivní, spalující, nekontrolovatelná. Propletená a navzájem splývající těla, která se nakonec spojí s vlnami a větrem. Výkřiky mísící se s křikem racků. Křečovitě stahy, drtivý výbuch, záblesk oslepujícího bílého světla, který vás zasáhne a vy máte pocit, že se celé vaše já rozplynulo.

„Alexis!“

Když Vinca v náručí konečně sevřela objekt své lásky, znovu se ozval ten vnitřní hlas, který jí našeptával, že to špatně skončí. Ale jí byla budoucnost ukradená. Jedině na lásce záleželo, všechno ostatní nebylo důležité.

Počítal se pouze přítomný okamžik.

Spalující a zhoubný půvab Noci.